

‘De kinderen zijn geduldig als ik digitaal de weg kwijt ben’

Lesgeven is als fietsen, dat verloor je niet, zeggen ze. ‘Ze’ zijn vooral collega-leerkrachten en directeuren: mensen die het zouden kunnen weten, omdat ze andere herintreders aan het werk hebben gezien. Maar **als je lesgeven al kunt vergelijken met fietsen, dan fiets ik momenteel met vierkante wielen:** ik sta nog flink te krukken.

In de kwarteeuw dat ik druk was met buitenschoolse werkzaamheden is het onderwijs digitaal ontploft. Ik kom uit het Krijt. En dan bedoel ik niet die periode van ruim 100 miljoen jaar geleden, al voelt het vandaag wel zo, maar de periode waarin de leerkracht het vooral moest doen met krijt en schoolbord. Dat heb ik trouwens nog maar stilgehouden voor mijn leerlingen, huiverig om te worden uitgemaakt voor stegosaurus, of erger.

Toen ik het onderwijs verliet, doken her en der houtje-touwtje-computerhulpprogrammaatjes op. Het waren extraatjes in een papieren wereld. In mijn laatste jaar in het onderwijs hielp ik bij het opzetten van het eerste digitale ‘leerlingvolgsysteem’ van de school. **Daarmee kon je zomaar resultaten uit het verleden van een leerling tevoorschijn toveren, met één druk op de knop!**

De digitale pionier van toen is veranderd in een papieren neanderthaler. Ik voel me oud. Ik heb

het gevoel dat ik in mijn eerste schoolweek twaalf nieuwe inlogcodes, 26 nieuwe digitale methodes, 48 werkafspraken, 74 handelingsplannen en honderd mails – waarvan ik hooguit de helft begrijp – heb gekregen. Kinderen doen een deel van hun werk op *snappets* (minitables) of *chromebooks*. En als Aziz meldt dat zijn snappet het niet doet, is mijn slimste suggestie: ‘Eh, misschien opnieuw opstarten?’ Verder zijn alle lesvoorbereidingen, lesdoelen, verdiepingsstof en werkbladen online te vinden. Maar waar?

Gelukkig zijn de kinderen geduldig als ik weer eens digitaal de weg kwijt ben, en giechelen ze als ik voor de zesde keer op de verkeerde knop van het digibord druk. Natuurlijk zie ik de zeeën van mogelijkheden van zo’n bord: gelikte uitlegvideo’s en kekke presentaties. Maar nu even niet: mijn digitale kunstkop loopt over.

Ik haal diep adem als ik na het buitenspelen even mag voorlezen. Gewoon offline, in een boek. Terwijl de kinderen luisteren, zie ik in gedachten een digitaal tekstje op m’n voorhoofd verschijnen: ‘Deze dino moet nog een beetje wennen’.

ILLUSTRATIE MAGDA RINKEMA

■ Leo van Marrewijk (55) was in de jaren 80 en 90 ruim tien jaar leerkracht. Na een carrière in de journalistiek keert hij parttime terug voor de klas en doet hij er verslag van.